

I

Legenden om cirkelmakaren

Barn dansade i ösregnet som om det var den första regnskur de varit med om. Och det var det också. Föräldrar kastade huvudet bakåt, öppnade munnen och fångade regndropparna som om de varit ett drickoffer. Och det var de också. När det inte har regnat på över ett år är regndropparna som diamanter som faller från skyn.

Det skulle gå till historien som Dagen med stort D. Dagen när åskknallarna applåderade den Allsmäktige. Dagen när detta att hoppa i regnpölarna blev ett uttryck för lovprisning.

Det var första århundradet före Kristus och en förödande torka hotade att utplåna en hel generation – generationen före Jesus. De sista judiska profeterna hade gått ur tiden nästan

fyra sekler tidigare. Underverk var ett suddigt minne som man börjat tvivla på. Och Gud teg. Men det fanns en man, en vis och originell gammal man som bodde utanför Jerusalems murar och som trots allt vågade be till Gud. Han hette Honi. Och även om vi människor inte längre kunde höra Gud trodde han att Gud kunde höra oss människor.

När regnet öser ner manar det till eftertanke. Under torr-tider är det bara en tanke. Och Honi var deras enda hopp. Berömd för sin förmåga att be om regn var det just den här dagen, Dagen med stort D, som han skulle få sitt smeknamn. Med en nästan två meter lång stav i handen började Honi sakta snurra runt som en passare. Hans cirkelrörelse var rytmisk och metodisk. Nittio grader. Etthundraåttio grader. Tvåhundraåttio grader. Trehundraåttio grader. Han lyfte aldrig blicken till den skara människor som stod och såg på. Efter vad som verkade som timmar, men bara var en fråga om sekunder, stod Honi inuti cirkeln han ritat. Sedan föll han på knä och sträckte armarna mot himlen. Med samma auktoritet som profeten Elia – han som kallade ner eld från himlen – kallade Honi ner regn:

*"Du universums Herre, inför ditt mäktiga namn svär jag
på att jag inte ska lämna den här cirkeln förrän du har
förbarmat dig över dina barn."*

Orden sände kalla kårar längs ryggraden på alla inom hörhåll. Det handlade inte bara om röstvolym utan om auktoriteten i tonfallet. Inte minsta antydning till tvivel. Den här bönen hade inte sitt ursprung i stämbanden. Som vattnet från en källa med självtryck vällde orden fram ur djupet av hans själ. Hans bön var beslutsam men ändå ödmjuk, förväntansfull men ändå försynt.

Så hände det.

Medan hans böner steg upp till himlen började regndropparna falla till marken. Det gick ett sus genom folkmassan som stod och såg på. Allas huvuden vändes mot himlen när de första regndropparna föll som fallskärmar från skyn, men Honi stod fortfarande på knä med böjt huvud. Folket glädde sig över varenda droppe, men Honi nöjde sig inte med duggregn. Han låg kvar på knä i cirkeln och överröstade jublet med orden:

"Det är inte sådant regn jag bett om, utan om regn som fyller reservoarer, håligheter och grottor."

Duggregnet övergick i skyfall. Ögonvittnen sa att ingen regndroppe var mindre än ett ägg. Det regnade så kraftigt och ihållande att folket flydde upp på Tempelberget för att inte dras med av störtfloden. Honi stannade kvar och bad inne i sin stora cirkel. Ännu en gång gjorde han sin frimodiga begäran mer specifik:

"Inte om sådant regn bad jag, utan om ett regn av ditt välbehag, din välsignelse och nåd."

Då började det regna lugnt och fridfullt som ett stilla solregn en het och fruktig augustieftermiddag. Varenda regndroppe var ett påtagligt tecken på Guds nåd. Det var inte bara ett bad för huden, utan lika mycket ett trons bad för anden. Det hade varit svårt att tro före Dagen med stort D. Dagen efter den stor dagen blev det omöjligt att *inte* tro.

Till slut blev jorden till lera och sedan till jord igen. Innan folkskocken skingrades drack alla sig otörstiga. Och regnmakaren återvände till sitt enkla ruckel i utkanten av

Jerusalem. Livet började gå sin gilla gång igen, men legenden om cirkelmakaren hade sett dagens ljus.

Honi hyllades som Jerusalems hjälte av dem han räddat livet på. Men några i Stora rådet ifrågasatte cirkelmakaren. En mindre grupp menade att det vanärade Gud om man ritade en cirkel och begärde regn. Kanske var det samma medlemmar av Stora rådet som skulle komma att kritisera Jesus när han en generation senare botade en man med förlamad hand på sabbaten. De hotade Honi med uteslutning ur gemenskapen, men eftersom ingen kunde bortförklara undret blev Honi till sist hedrad för sina frimodiga böner.

Den bön som räddade en hel generation kom att räknas som en av de viktigaste böerna någonsin i Israels historia. Den cirkel han ritade i sanden blev en helig symbol och legenden om cirkelmakaren Honi är för alltid ett vittnesbörd om hur kraften i en enda bön kan förändra historiens gång.

2

Cirkelmakare

Jorden har färdats runt solen mer än tvåtusen gånger sedan den stora dagen när Honi ritade sin cirkel i sanden, men Gud söker fortfarande cirkelmakare. Och den tidlösa sanning som döljer sig i den gamla legenden är lika sann nu som då: *Frimodiga böner ärar Gud, och Gud ärar frimodiga böner*. Gud blir inte förolämpad av dina största drömmar eller frimodigaste böner. Han blir förolämpad av lägre målsättningar än så. Tycker du inte att dina böner är omöjliga är de förolämpande för Gud. Varför det? Jo, för att de inte kräver något gudomligt ingripande. Men be Gud dela Röda havet eller få solen att stå stilla eller en järnyxa att flyta – då vill den Allsmäktige gripa in.

Det finns ingenting Gud älskar mer än att hålla sina löften, svara på bön, utföra underverk och låta drömmar gå i uppfyllelse. Detta visar *vem* han är. Detta är *vad* han gör. Och ju större

cirkel vi ritar, desto mer blir Gud ärad. De största stunderna i livet är när människans vanmakt och Guds allmakt möts – och möts gör de när vi ritar en cirkel omkring de omöjliga situationerna i vårt liv och låter Gud gripa in.

Jag kan lova att Gud står redo och väntar. Visserligen vet jag inte vilka omständigheter du befinner dig i, men jag är förvissad om att du bara är en böns avstånd från att en dröm ska förverkligas, ett löfte infrias eller ett under ske.

Det är helt avgörande att du redan från början tar till dig denna enkla men livsförvandlande sanning: *Gud står på din sida*. Tror du inte det kommer du att be små förlägna böner, men om du tror det kommer du att be stora och djärva böner. Och på ena eller andra sättet kommer dina små förlägna böner eller stora och djärva böner att prägla din livsbana och göra dig till två helt olika personer. Böner är profetior. De förutsäger bäst din andliga framtid. *Vem du blir* avgörs av *hur du ber*. Ytterst sett blir utskriften av dina böner ditt livs manuskript.

På följande sidor får du stifta bekantskap med vår tids cirkelmakare som kommer att inspirera dig att drömma stort, be ihärdigt och tänka långsiktigt. Den professionelle golfspelaren som bad runt den golfbana han nu driver kommer att inspirera dig att drömma större drömmar. Den statstjänsteman som segrade över tolvhundra andra arbetssökande och fick det drömjobb han sökt tolv år i rad kommer att utmana dig att hålla fast vid det löfte Gud lagt på ditt hjärta. De föräldrar som bad för sin son och sonens blivande fru i tjugotvå år och två veckor kommer att inspirera dig att trots alla omöjligheter hålla ut i bön. Och när svaret på en evangelists bön om en biolokal på Capitol Hill 1960 trotsar tiden kommer det att inspirera dig att tänka långsiktigt och be ihärdigt.

Cirkelmakaren kommer att visa dig hur man gör anspråk på

Guds löften, håller fast vid drömmar Gud gett en och tar vara på möjligheter som Gud öppnar. Du lär dig hur du kan rita bönecirklar runt din familj, ditt jobb, dina problem och dina målsättningar. Men innan jag visar *hur* du kan rita bönecirklar är det bra att veta *varför* det är så viktigt. Att rita bönecirklar är inget magiskt knep för att få det man vill ha från Gud. Gud är ingen "anden i flaskan" och han behöver inte uppfylla dina önskningar. Det är bäst att du ber efter hans vilja. Om inte, ritar du inga bönecirklar. Du går bara runt i cirklar.

Ska man rita bönecirklar börjar det med att man urskiljer vad Gud vill, vad som är hans vilja. Och innan hans allsmäktiga vilja blir din helgade önskan har ditt böneliv ingen kontakt med sin kraftkälla. Jo, visst kan du tillämpa en del av de principer du lär dig i *Cirkelmakaren* och kanske få det du vill ha, men att få det du vill är inte målet. Målet är att förhärliga Gud genom att rita cirklar omkring de löften, underverk och drömmar som är hans vilja för dig.

MIN FÖRSTA CIRKEL

Under årens lopp har jag ritat bönecirklar kring löften i Bibeln och löften som den helige Ande lagt ner i min ande. Jag har ritat bönecirklar runt omöjliga situationer och omöjliga människor. Jag har ritat bönecirklar runt allt från livsmål till tomtmarker. Men låt mig börja från början och spåra den första bönecirkel jag någonsin ritat.

När jag var en tjugotvårig teologistuderande försökte jag plantera en församling på Chicagos norra strand, men den plantan slog aldrig rot. Med ett havererat församlingsprojekt som "merit" flyttade Lora och jag ett halvår senare från Chicago till Washington. En ny möjlighet att grunda en

församling öppnade sig, men rent spontant ville jag säga nej. Men Gud gav mig mod att möta mina rädslor, svälja min stolthet och göra ett nytt försök.

Det första året var trögt i portgången. Kollektintäkterna var tvåtusen dollar i månaden. Av det gick sextonhundra dollar till att hyra en skolkafeteria där vi höll söndagsgudstjänsterna. En bra söndag kom det tjugofem personer. Det var då jag lärde mig att blunda och tillbe Gud för det var för deprimerande att öppna ögonen. Visserligen hade jag en teologisk utbildning, men jag hade inte en susning om ledarskap. Det är en utmaning när man råkar vara församlingsföreståndare. Jag kände mig underkvalificerad och överväldigad, men det är då man befinner sig precis där Gud vill ha en. Det är så man lär sig leva i total tillit. Tilliten blir Guds råmaterialet för de allra största undren.

När jag drömde om den församling Gud ville grunda på Capitol Hill kände jag mig en dag manad av den helige Ande att göra en bönepromenad. När jag bad brukade jag ofta vanka fram och tillbaka i vårt gästrum som också fungerade som församlingsexpedition, men denna maning var annorlunda. Jag läste under den här perioden Josuas bok, och ett av löfterna studsade från baksidan och in i min ande.

"Jag ska ge er, precis som jag lovade Mose, varje plats där ni sätter er fot."

När jag läste om löftet Josua fått, upplevde jag att Gud ville att vi skulle göra anspråk på det landområde han kallat oss till och be runt hela Capitol Hills omkrets. Precis som Honi litade jag på att om löftet gått vidare från Mose till Josua skulle Gud låta det gå vidare till mig om jag hade tro så det räckte att ringa in det. Sagt och gjort – en het och fuktig augustimorgon ritade jag det som

skulle bli min första böne-cirkel. Det är den hittills längsta bönevandring jag gjort och den största böne-cirkel jag någonsin ritat.

Med start från ytterdörren till vårt radhus på Capitol Hill gick jag österut på F Street och vände söderut på 8th Street. Jag gick tvärs över East Capitol, den gata som delar den nordöstra och sydöstra kvadranten av staden. Sedan vek jag av västerut på M Street SE. Därefter fullbordade jag cirkeln, som mest liknade en fyrkant, och gick norrut på South Capitol Street. Jag stannade till framför Kapitolium och bad några minuter. Så fullbordade jag sjukilometerscirkeln när jag vek av vid Union Station och började gå hemåt.

Det är svårt att beskriva hur det kändes när jag ritat cirkeln färdig. Fötterna var ömma, men jag kände mig upprymd. Jag kände samma slags helig tillförsikt som israeliterna måste ha känt när de gick torrskodda över Jordanfloden och för första gången satte fötterna på löfteslandets mark. Jag kunde knappt bärga mig vid tanken på hur Gud skulle besvara den bönen. Bönevandringen hade tagit nästan tre timmar eftersom jag går saktare på bönevandringar än annars, men de senaste femton åren har Gud fortsatt svara på den där tretimmarsbönen.

Sedan den stora dagen när jag ritade böne-cirkeln omkring Capitol Hill har National Community Church vuxit till en församling med sju lokaler runt centrala Washington. Vi står just i begrepp att starta vårt första internationella arbete i Berlin. Och Gud har gett oss förmånen att under de senaste femton åren få inflytande över tiotusentals personer.

VAD SOM HELST KAN HÄNDA

När jag ser tillbaka är jag tacksam för alla under Gud har gjort, och jag är intensivt medveten om att varje mirakel har

sitt förspel. Om man spårar dessa under ända tillbaka till ursprunget finner man en böne-cirkel. Underverk är biprodukter till böner som betts *av dig* eller *för dig*. Det borde vara skäl nog att be.

Gud har bestämt att vissa aspekter av hans kraft bara kommer till uttryck som svar på bön. Enkelt uttryckt finns det sådant som Gud gör bara ifall vi ber om det. Vi har inte därför att vi inte ber om det eller kanske skulle jag säga att vi inte har därför att vi inte ritar någon cirkel. Den största tragedin i livet är de böner som blir obesvarade därför att de aldrig uttalas.

Men de goda nyheterna är att om vi ber kan vad som helst hända. Vi kan leva i helig förväntan för vi vet aldrig hur eller när eller var Gud kommer att svara. Och hans svar är inte begränsade av vår begäran. Vi ber utifrån vår okunnighet, men Gud är allvetande och det styr hans bönesvar. Vi ber utifrån vår vanmakt, men Gud svarar utifrån sin allmakt. Gud har en förmåga att svara på de böner vi borde ha bett men som vi aldrig bad för att vi saknade kunskapen och förmågan att göra det.

Under min bönevandring runt Capitol Hill ritade jag cirklar kring sådant jag inte ens visste hur jag skulle uttrycka i ord. Utan att veta om det ritade jag cirklar runt människor som en vacker dag skulle komma till tro på Jesus Kristus i vårt café på Capitol Hill vilket just då inte ens fanns på idéstadiet. Utan att veta om det gick jag tätt förbi en fastighet i korsningen 8th Street och Virginia Avenue som vi skulle förvärva tretton år senare tack vare en gåva på tre miljoner dollar som just då inte ens fanns på bönestadiet. Och inte visste jag att jag passerade entrén till en teater på Barracks Row, Capitol Hills huvudgata, som vi femton år senare skulle komma att renovera och öppna som vår lokal nummer sju.

De där bönesvaren är ett tecken på Guds kraft och en påminnelse om att om vi ritar bönecirklar så kommer Gud att på ena eller andra sättet en vacker dag svara på våra böner. Gud har varit i färd med att svara på den bönen i femton år, och han kommer att svara på den i all framtid. Honis böner hade förmågan att förändra historiens gång. Samma sak gäller dina böner. Så visst är det dags att börja rita cirklar.

3

Jerikomiraklet

Varje bok har en bakgrundshistoria. I ett visst ögonblick föds en idé i en författares fantasi och den idén är ämnad att bli en bok. Eftersom jag tror att bakgrundshistorien hjälper dig att uppskatta historien vill jag berätta om hur *Cirkelmakaren* kom till.

Under mitt sista år på college började jag sluka böcker. Jag använde varje slant jag kunde undvara på böcker. Sedan dess har jag läst tusentals böcker i alla upptänkliga ämnen: från spiritualitet till neurologi, från memoarer till astronomi. Inte nog med att mina bokhyllor är sprängfyllda, utan dessutom har jag böcker staplade ovanpå hyllorna så högt jag kan nå. På golvet ligger vingliga travar med böcker som mest liknar lutande tornet i Pisa. Men för några år sedan tog hyllutrymmet slut och jag blev tvungen att börja gallra. Dock har jag en hylla med ett tjugotal favoriter. En av dem har titeln *The Book of Legends*.

The Book of Legends är en samling historier från Talmud och Midrash med judiska rabbiners undervisning som gått från generation till generation. Eftersom den innehåller mer än ett årtusendes vishet känns det lite som en arkeologisk utgrävning när man läser *The Book of Legends*. Jag hade grävt mig ner 202 sidor när jag snubblade över en historia som mest liknade en nedgrävd skatt. Det var legenden om cirkelmakaren Honi. Och den förändrade en gång för alla mitt sätt att be.

Jag har alltid trott på bönenas makt. Bön är faktiskt det andliga arv jag fick efter mina morföräldrar. Jag hade en morfar som brukade falla på knä vid sängkanten på kvällen, ta av sig hörapparaten och be för sin familj. Han kunde inte höra sin egen röst utan hörapparaten, men det kunde alla andra i huset. Få ting lämnar ett så bestående intryck som när man får höra någon uppriktigt be för en. Även om han dog när jag var sex år gjorde hans böner inte det. Våra böner dör aldrig. Det har funnits stunder i livet när Guds Ande viskat till min ande: *Mark, din farfars förböner håller på att besvaras i ditt liv just nu.* Aldrig känner man sig så ödmjuk som i sådana stunder. Och sedan jag upptäckt legenden om cirkelmakaren Honi gick det upp för mig att farfar hade bett bönecirklar omkring mig innan jag ens var född.

Legenden om cirkelmakaren Honi var som en uppenbarelse av bönenas kraft. Den gav mig ett nytt ordförråd, ett nytt bildspråk och en ny strategi. Det inspirerade mig inte bara att be djärva böner, utan det hjälpte mig och att be med mer uthållighet. Jag började rita cirklar kring allt och alla när jag bad. Särskilt blev jag inspirerad av när folket tågade runt Jeriko och Gud uppfyllde ett fyrahundraårigt löfte och gav den första segern i löfteslandet. Även om det inte uttryckligen sägs att folket gick in i bön tvivlar jag inte det minsta på att

israeliterna var bedjande när de tågade runt staden. Är det inte vad vi instinktivt gör när vi ställs inför någon utmaning som helt övergår vår förmåga? Bilden av hur israeliterna tågade runt Jeriko i sju dagar är ett gripande exempel på vad det innebär att rita böncirklar. Det bildar också bakgrunden till den här boken.

VANDRINGEN RUNT JERIKO

Den första skymten av Jeriko var både respektingivande och skrämmande. När israeliterna vandrat runt i öknen i fyrtio år hade de aldrig sett något som tillnärmelsevis liknade staden Jerikos silhuett. Ju närmare de kom, desto mindre kände de sig. Till slut förstod de varför generationen före dem hade känt sig som gräshoppor och av fruktan avstått från att gå in i löfteslandet.

En nästan två meter tjock lägre mur och en femton meter hög övre mur omgav den gamla metropolen. Murarna av lertegel var så tjocka och höga att den nästan fem hektar stora staden tedde sig som en ointaglig borg. Det föreföll som om Gud lovat något omöjligt, och som att hans krigsstrategi var helt befängd: *Hela er här ska tåga runt staden en gång om dagen i sex dagar. På sjunde dagen ska ni tåga sju gånger runt staden.*

Varenda soldat i hären måste undra varför. Varför inte använda en murbräcka? Varför inte skära av vattenförsörjningen eller skjuta brinnande pilar över muren? Istället sa Gud till israeliternas här att vandra runt staden under tystnad. Och han lovade att sedan de tågat runt staden tretton gånger inom loppet av sju dagar skulle muren rasa.

Första gången måste soldaterna ha känt sig lite dumma. Men för varje varv gick de med allt längre och bestämdare

kliv. För varje varv växte sig en tillit allt starkare inom dem. På sjunde dagen var deras tro redo att slå ut i blom. De steg upp före gryningen och började gå runt staden klockan sex på morgonen. Om de gick fem kilometer i timmen skulle deras marsch runt staden ta en halvtimme. Vid niotiden började de sin sista etapp. Enligt Guds befallning hade de inte sagt ett knyst på sex dagar. De gick bara runt om löftet under tystnad. Då blåste prästerna i basun och därefter höjdes ett gemensamt härsken. Sexhundra tusen israeliter höjde ett heligt skri som registrerades på Richterskalan, och murarna rasade.

Efter sju dagars vandring runt Jeriko uppfyllde Gud ett fyrahundraårigt löfte. Han visade ännu en gång att hans löften inte har något bästföredatum. Och Jeriko står och faller som ett vittnesbörd om denna enkla sanning: om vi fortsätter ringa in löften så kommer Gud att till sist handla enligt sina löften.

VILKET ÄR DITT JERIKO?

Det här undret är ett mikrokosmos.

Det avslöjar inte bara hur Gud utförde detta speciella underverk. Det visar också på ett mönster att efterlikna. Det uppfordrar oss att med förvisning ringa in de löften Gud gett oss. Och det leder till frågan: Vilket är ditt Jeriko?

För israeliterna symboliserade Jeriko uppfyllelsen av en dröm som tog sin början med Abraham. Det var första steget mot att göra anspråk på löfteslandet. Det var det under de i hela sitt liv hoppats och väntat på.

Vilket är ditt Jeriko?

Vilket löfte är det som du ringar in i bön? Vilket under tågar du runt? Vilken dröm kretsar ditt liv kring?

Innan vi ritar en böne cirkel måste vi börja med att upptäcka

vårt Jeriko. Vi måste upptäcka de löften Gud vill att vi ska ta till oss, de under Gud vill att vi ska ha tro för och de drömmar Gud vill att vi ska sträva mot. Sedan får vi fortsätta att ringa in löfterna tills Gud ger oss det han vill och det som är hans vilja. Detta är målet. Men där har vi ett problem: de flesta av oss får inte det vi vill därför att vi inte riktigt vet vad vi vill. Vi har aldrig ringat in något av Guds löften. Vi har aldrig skrivit en lista av målsättningar för vårt liv. Vi har aldrig gjort klart för oss vad framgång är. Och våra drömmar är lika suddiga som stackmoln.

Istället för att dra ett streck drar vi en nit.

ATT RINGA IN JERIKO

Mer än tusen år efter undret i Jeriko händer det ett nytt under på precis samma ställe. Jesus är på väg ut ur Jeriko när två blinda män vinkar honom till sig som om de hejdade en taxi: "Herre, Davids Son, förbarma dig över oss!" Lärjungarna tycker det är ett oplanerat avbrott. Jesus tycker det är ett gudomligt sammanträffande. Alltså stannar han och frågar rakt på sak: "Vad vill ni att jag ska göra för er?"

Men allvarligt talat, behöver han ens ställa den frågan? Det förstår väl vem som helst vad de vill? De är ju blinda. Ändå tvingade Jesus dem att exakt redogöra för vad de ville få av honom. Jesus fick dem att sätta ord på sin önskan. Han fick dem att tala klarspråk, men det var inte för att Jesus inte visste vad de ville. Det är där allt måste börja för den som vill rita en böne cirkel. Vi måste veta vad det är vi ska ringa in.

Tänk om Jesus ställde samma fråga till oss: *Vad vill ni att jag ska göra för er?* Skulle vi kunna sätta ord på de löften, underverk och drömmar som Gud lagt ner i vårt hjärta? Jag

är rädd att många av oss skulle bli helt överrumplade. Vi har inte en susning om vad vi vill att Gud ska göra för oss. Och det ironiska är förstås att om vi inte kan svara på den frågan är vi lika andligt blinda som de båda männen var fysiskt blinda.

Så även om Gud står på vår sida har vi ingen aning om vad vi vill att Gud ska göra för oss. Det är därför vi inte är ensamma om att tycka våra böner är tråkiga. Lika oinspirerande är de för Gud. Om tron är en visshet om det vi hoppas på är väl ovisshet om vad vi hoppas på raka motsatsen till tro, inte sant? Välutvecklad tro leder till väldefinierade böner, och väldefinierade böner leder till ett väl levt liv.

Läser du den här boken utan att svara på den frågan har du missat poängen. Precis som de båda blinda männen utanför Jeriko behöver du få ett möte med Guds son. Du behöver ett svar på den fråga han fortfarande ställer: Vad vill du att jag ska göra för dig?

Givetvis förändras svaret på frågan med tiden. Vi behöver olika underverk under olika perioder i livet. Vi gör anspråk på olika löften i olika situationer. Det är ett rörligt mål, men nåanstans måste vi börja. Varför inte just här, just nu?

Nöj dig inte med att bara läsa Bibeln. Börja ringa in löftena.

Uttala inte bara en önskan. Skriv en lista över livsmål som förhärskar Gud.

Be inte bara. För journal över dina böner.

Definiera din dröm.

Gör anspråk på ditt löfte.

Sätt ord på ditt underverk.

UT MED SPRÅKET!

Jeriko kan ta sig många olika uttryck. Har du cancer innebär det att du kan bli *helad*. Vandrar ditt barn borta från Gud innebär det att hon eller han kan bli *frälst*. Är ditt äktenskap på fallrepet innebär det att ni kan *försonas*. Är din vision större än dina egna resurser innebär det att Gud *förser*. Men vad det än gäller måste du ut med språket. För mig har Jeriko tagit sig tre uttryck, nämligen våra barn Parker, Summer och Josiah.

När min gode vän Wayne och hans fru Diane väntade sitt första barn började de be för sin bebis. De trodde att bön var deras första plikt som föräldrar. Så väntade de tills barnet var fött? Nej. Varje kväll lade Wayne händerna på Dianas mage och bad enligt de löften i Bibeln som de ringat in för sin baby. Under de tidiga stadierna av graviditeten stötte de på en bok där det stod att det aldrig är för tidigt att börja be för den person ens barn så småningom ska gifta sig med. Först verkade det konstigt att börja be på det sättet innan de ens visste barnets kön, men dag efter dag fram till beräknad förlossning bad de för sin bebis och den hon/han skulle gifta sig med.

Wayne och Diane bestämde sig för att vänta till förlossningen med att få veta bebisens kön, men de bad att Gud skulle uppenbara vad bebisen skulle heta. I oktober 1983 fick de ett flicknamn av Herren: Jessica. Så gav Gud dem ett pojkenamn i december och de började be för Timothy. De förstod inte riktigt varför Gud hade gett dem två olika namn, men de ringade in både Jessica och Timothy i bön ända fram till förlossningen.

Den 5 maj svarade Gud på deras böner och svaret hette Timothy. Wayne och Diane fortsatte ringa in sin son i bön, men de fortsatte också be för den flicka han en gång skulle gifta sig med. Tjugotvå år och två veckor av ackumulerad bön

nådde sin kulmen den 19 maj 2006, den dag när Timothy's brud vandrade fram till altaret. Vad hon hette? Jessica.

Här är resten av historien.

Deras blivande svärdotter var född den 19 oktober 1983, samma månad som Gud gett dem namnet Jessica. På etthundra-sextio mils avstånd bad Wayne och Diane för henne vid namn. De trodde Jessica skulle bli deras dotter, men Gud kan alltid skaka något oväntat ur sin allsmåktiga ärm. För Wayne och Diane är Jeriko förknippat med två namn: Timothy och Jessica, men med samma efternamn.

Om du undrar så fick Timothy faktiskt också träffa tjejer som inte hette Jessica! Wayne och Diane berättade inte ens för Timothy att Gud hade gett dem namnet på hans blivande fru, inte förrän han redan var förlovad.

Jag har fått glädjen att vara pastor i Timothy och Jessicas församling. Så även om Timothy och Jessica är de som främst har glädje av sina föräldrars böner har jag det i andra hand. De har varit till stor välsignelse i National Community Church som cellgruppsledare. Precis som alla välsignelser kan man spåra också den här tillbaka till en böne-cirkel.

SVÄVANDE BÖNER

För några år sedan läste jag en mening som ändrade mitt sätt att be. Författaren, som är pastor i en av de största församlingarna i Koreas huvudstad Seoul, skrev: "Gud svarar inte på svävande böner." När jag läste den meningen slog det mig genast hur svävande mina böner var. En del var så svävande att man inte kunde veta om Gud hade svarat på dem eller inte.

Det var under den här andliga perioden, när Gud talade till mig om att be mer specifika böner, som jag gick in i tio

dagars pingstfasta. Precis som de 120 troende som bad i övre salen i tio dagar upplevde jag Guds ledning att fasta och be i tio dagar fram till pingstdagen. Min bakomliggande tanke var ganska enkel: om vi gör som de gjorde i Bibeln kanske vi får vara med om det som de upplevde. Ingen kan fabricera ett under som pingstundret, men om vi ber i tio dagar kan det ske ett pingstunder.

Under den tio dagar långa pingstfastan höll jag en serie bibelstudier i vår kyrka om under, och vi hade just varit med om ett. Genom ett under kunde vi köpa en bit löftesland som vi hade ringat in i bön i mer än fem år. Vi tog stenar som hade lagts i grunden. Alla fick varsin som påtagliga tecken på det gemenskapsunder Gud hade utfört för National Community Church. Med utgångspunkt från församlingens gemensamma tro uppmanade vi människor att personligen ta till sig den fråga Jesus ställde till de båda blinda männen utanför Jeriko: Vad vill ni att jag ska göra för er? Sedan skrev vi ner våra heliga önskningar på de där stenarna. Jag nämnde sju underverk och började ringa in dem i bön.

Ska sanningen fram inträffade inte alla sju underverk som jag bett om. Ett av dem verkade till och med slå helt slint. Jag bad Gud att ge oss biograferna vid Union Station där vår församling samlats i mer än tio år, men istället för att ge oss biograferna tog han dem ifrån oss. Biograferna slog oväntat igen, och vi fick mindre än en vecka på oss att utrymma lokalerna. Det var en stor besvikelse och kändes just då allmänt förvirrande. Men jag måste erkänna att det som verkade vara ett "anti-mirakel" fungerade som katalysator för några större och bättre under som inträffade i kölvattnet av den där händelsen. Det som tycktes vara fel bönesvar visade sig vara det bästa svaret. Så alla böner besvaras inte som vi har tänkt oss, men en

sak är jag säker på: de under som skedde skulle aldrig skett om jag inte från början ritat en cirkel omkring dem.

Ju mer tro vi har, desto mer specifika blir våra böner. Och ju mer specifika våra böner är, desto mer blir Gud förhålligad. Som det var med Honi, han som bad om en speciell sorts regn, ger nyanserade böner Gud tillfälle att uppenbara fler nyanser av sin allmakt. Men är våra böner inte specifika berövas Gud den ära han förtjänar eftersom vi efteråt undrar om han verkligen svarade eller inte. Vi kan aldrig veta om svaren berodde på någon specifik bön eller på slumpartade sammanträffanden som skulle ha inträffat i alla fall.

Stenen med de sju namngivna underverken står i en hylla på mitt kontor. Då och då håller jag den i handen när jag ber. Det är inget magiskt med den, men den fungerar som en böneförsäkring. Den ser till att jag inte glömmar vad det är jag ber om. Den ser också till att Gud får äran när det sker under. När vi talar klarspråk och ber i detalj kommer det så småningom att förhålliga Gud.

KARRIÄRSTEGEN

Vi har ofta fullt upp med att klättra på karriärstegen och märker inte att den inte står lutad mot Jerikos mur. Vi tappar ur sikte de mål Gud har gett oss. Våra eviga prioriteringar får underordna sig våra tidsbundna arbetsuppgifter. Och vi byter ut den dröm Gud gett oss mot ”den amerikanska drömmen”. Istället för att gå runt Jeriko hamnar vi på en ökenvandring i fyrtio år.

För några år sedan fick jag en dag utan några direkta planer. Jag hade just släppt av min familj på flygplatsen i Los Angeles efter några lediga dagar tillsammans i södra Kalifornien. Jag

stannade kvar för att tala på en ledarskapskonferens, men innan dess hade jag en klämdag utan något att göra eller någonstans att resa. Jag hittade ett Starbuckscafé längs Third Street Promenade i Santa Monica och ägnade dagen åt att tåga runt Jeriko.

Den där mellantiden plus lite kaliforniskt solsken lämnade utrymme för en uppenbarelse. När jag satt och läppjade på min White Chocolate Mocha gick det upp för mig att jag egentligen aldrig gjort klart för mig vad framgång vill säga. Jag hade skrivit några böcker och börjat resa runt som talare, men ingen av de här målsättningarna var så tillfredsställande som jag tänkt mig. Jag kände mig både upprymd och djupt sorgsen när jag skyndade mig genom flygplatsernas säkerhetskontroll på väg till nästa stad där jag skulle tala. Mitt liv påminde om ett skämt som jag ibland brukade berätta. Det handlade om en pilot som talade över högtalarsystemet och sa: "Jag har både bra och dåliga nyheter. Den dåliga nyheten är att vi flugit vilse, den goda nyheten att vi följer tidsschemat." Så kändes mitt liv, och det var inte något skämt.

Jag har aldrig träffat någon som inte vill ha framgång, men mycket få har faktiskt gjort klart för sig vad framgång betyder för just dem. Vi ärver en familjedefinition eller antar en kulturell definition. Men om vi inte sätter ord på den kan vi inte veta om vi verkligen haft framgång. Vi kan uppnå våra mål och komma på att de aldrig borde ha varit våra mål. Vi ringar in fel stad. Vi klättrar uppför fel steg.

OLIKA SORTERS FRAMGÅNG

Medan folk vankade fram och tillbaka på gatan och tittade i skyltfönstren klottrade jag ner en personlig definition av framgång på en servett. Den där servetten kunde lika gärna ha

varit en stentavla med Guds inskrift på berget Sinai. Gud gav framgången en ny definition och satte ord på den på servetten. Precis som olika definitioner av ett och samma ord i en ordbok fångar olika dimensioner av det ordet klottrade jag ner tre olika betydelser av ordet framgång.

Den första definitionen kanske låter allmängiltig, men den är specifik för varje enskild situation:

1. Gör det bästa du kan av det du har här och nu. Framgång beror inte på omständigheterna. Vi brukar fokusera på vad vi gör eller vart vi är på väg, men Gud bryr sig först och främst om *vad vi under tiden utvecklas till*. Vi pratar om att ”göra” Guds vilja, men Guds vilja handlar mycket mer om att ”vara” än om att ”göra”. Det handlar inte om att vara på rätt plats vid rätt tidpunkt, utan om att vara rätt person även om vi befinner oss i fel omständigheter. Framgång har inget att göra med hur begåvade eller resursstarka vi är. Den handlar istället om att förhålla Gud i varje enskild situation genom att göra mesta möjliga av den. Framgång handlar om förvalterskap, och förvalterskap handlar om framgång.

Den andra definitionen jag skrev ner beskriver min kal-
lelse. Antingen jag skriver, predikar eller är förälder är detta vad jag brinner för:

2. Hjälpa människor maximera sina gudagivna förmågor. Förmågorna är Guds gåva till oss. Det vi gör med dem är vår gengåva till Gud. Han satte mig på den här planeten för att hjälpa andra maximera sina gudagivna förmågor. Det är det som får mig att stiga upp tidigt och lägga mig sent. Inget kan vara mer stimulerande än att se andra växa in i sin gudagivna begåvning. Den tredje definitionen visar mitt hjärtas djupaste längtan:

3. Min längtan är att de som känner mig bäst respekterar mig mest.

Framgång mäts inte i hur många jag är pastor för eller i hur många böcker jag säljer. Framgång är att leva livet med en sådan äkta uppriktighet att de som känner mig bäst faktiskt respekterar mig mest. Berömmelse och rikedom kan kvitta. Jag vill vara berömd hemma. Det är den största förmögenheten.

Har du inte gjort klart för dig vad framgång innebär för just dig så kanske du har framgång på fel område. Du står där vid livets slut och inser att du haft fel bild av vad framgång är. Och har du fel bild blir allt fel.

Vi måste ringa in det mål Gud vill att vi ska sträva efter, de löften Gud vill att vi ska göra anspråk på och de drömmar vi ska försöka förverkliga. Och så snart vi vet vilket vårt Jeriko är ska vi ringa in det i bön. Sedan får vi fortsätta tåga runt tills murarna rasar.

GÅ UTANFÖR MURARNA

När israeliterna tågade runt Jeriko fick de ett 360-graders perspektiv på det muromgärdade löftet. Det hjälpte dem att ta till sig det kommande undret med tegelstenarna. Det gav en definition av den femton meter höga drömmen. Det är precis vad bön uträttar. Den hjälper oss att få distans till problemet. Den hjälper oss också att ringa in undret. Den hjälper oss att se situationen ur alla perspektiv.

Läs inte den här boken utan att hitta en tid och en plats att tåga runt Jeriko. Ta en böneretreat. Ta med din bönejournal. Och kom igång. Var ensam med Gud eller om du bäst tar itu med personliga problem tillsammans med andra så ta med dig några goda vänner. De kan bilda en bönecirkel omkring dig.

Bege dig om möjligt till något ställe som inspirerar dig.

Miljöombyte innebär nya perspektiv. Ändrade rutiner ger nya insikter. Allt enligt formeln: ny livsrytm + miljöombyte = nya perspektiv.

Jag har alltid anslutit mig till Arthur McKinseys metod för problemlösning. Jag ser det som *bönelösning*.

Tänker man sig ett problem som en muromgärdad medeltidsstad så kommer många att satsa på ett frontalangrepp i stil med en murbräcka. De stormar porten och försöker ta sig igenom försvarslinjen med intellektuell råstyrka och talang. För min del slår jag bara läger utanför staden. Jag väntar och jag funderar. Tills en vacker dag – kanske efter att jag börjat koncentrera mig på ett helt annat problem – klaffbron faller ner och försvararna säger: "Vi kapitulerar." Svaret på problemet kommer i en handvändning.

Israeliterna erövrade inte Jeriko med någon lysande militärstrategi eller råstyrka. De lärde sig hur man låter Herren strida för en. Att rita böne-cirklar är mycket kraftfullare än vilken murbräcka som helst. Det slår inte bara in dörrar, utan slår femton meter höga murar i spillror.

När jag tänker tillbaka på undren i mitt eget liv häpnar jag över hur många som skedde utanför stadsmurarna. De skedde inte på ett planeringsmöte, utan på ett bönemöte. Det var inte problemlösning som var svaret utan bönelösning. Jag tog mig utanför stadsmurarna och tågade runt löftet, runt problemet och runt situationen. Och när man gör det är det inte bara klaffbron som faller ner, utan muren rasar.

4

Att be sig igenom

Innan det fanns någon Moder Teresa fanns det en Moder Dabney.

År 1925 flyttade Elizabeth J Dabney och hennes man till Broderskärlekens stad [Philadelphia – ö.a.], men det fanns inte mycket till kärlek i hennes kvarter. Det var en förgård till helvetet. Hennes man hade kallelsen att förkunna evangelium. Hennes uppdrag var att be, men hon bad inte bara. Hon *bad sig igenom*.

En eftermiddag när hon funderade på en negativ situation i deras egna hemkvarter i norra Philadelphia frågade hon Gud om han skulle ge dem en andlig seger när de lovade be. Det lovade han göra, och hon upplevde att Herren manade henne att träffa honom morgonen därpå vid floden Schuylkill exakt klockan halv åtta. Moder Dabney var så rädd att missa den avtalade tiden så hon satt uppe hela natten och virkade.

Nästa morgon gick hon ner till floden utanför stadsmurarna och Herren sa: "Här är det." Guds närvaro kom över henne och hon ritade en cirkel i sanden och bad:

Om du välsignar min man på den plats dit du har sänt honom för att förhärliga ditt namn, om du bryter bojorna och utplånar skiljemuren, om du ger honom en kyrka och en församling – för ditt och hela kristenhetens bästa – ska jag vandra tre år med dig i bön, dygnet runt. Jag ska träffa dig exakt klockan nio varje morgon. Aldrig ska du behöva vänta på mig. Jag kommer att vara där och hälsa dig. Jag kommer att stanna där hela dagen. All min tid ska jag tillägna dig.

Om du dessutom lyssnar på min röst när jag ber och kommer med ett genombrott i de där onda kvarteren och välsignar min man så ska jag fasta sjuttio två timmar i veckan de närmaste två åren. Medan jag fastar ska jag inte gå hem och sova i min säng. Jag stannar kvar i kyrkan och blir jag trött så ska jag vila mig på tidningar och på en matta.

Så snart hon slöt denna bönepakt med Gud var det som om himlens slussar öppnades. Guds härlighet föll från himlen som de regndroppar som vätte ner Honi den där stora dagen när han ritade sin cirkel i sanden. Klockan nio varje morgon hälsade Moder Dabney Herren med ett hjärtligt: "God morgon, Jesus!" Hon fick skavsår på sina domnade knän, men Gud räckte ut sin mäktiga högra arm. Hon fastade sjuttio två timmar i veckan och hämtade kraft direkt från den helige Ande.

Snart började många komma till församlingen och lokalerna räckte inte till. Hennes man bad henne att be Gud om större lokaler någonstans i närheten. Hon bad och en man som haft ett företag i tjugofem år slog igen och hyrde ut

fastigheten. Moder Dabney lät sig inte förskräckas. Hon var en cirkelmakare och de drivs av en helgad envishet.

Moder Dabney trivdes bättre i Guds närvaro än i människors. Precis som i fallet Honi kritiserade somliga till och med hennes sätt att be. Välmenande vänner vädjade till henne att ta en paus eller något att äta, men hon klängde sig fast vid altarets horn. Ju mer hon bad sig igenom, desto mer genomslagskraft gav det i Guds verk.

Arvet efter Moder Dabneys böneliv skulle ha varit ett glömt kapitel om det inte varit för en viss rubrik. Tidningen *Pentecostal Evangel* publicerade hennes vittnesbörd under rubriken "Vad det betyder att be sig igenom". Denna enda artikel blev gnistan som tände en bönerörelse världen runt. Moder Dabney fick mer än tre miljoner brev från människor som ville veta hur man ber sig igenom.

KONTRAFAKTISK TEORI

Cirkelmakare skriver historia.

I Guds stora plan för historien finns det en fotnot bakom varenda rubrik. Den fotnoten heter bön. Och om vi koncentrerar oss på fotnoterna så kommer Gud att sätta rubrikerna. Det är dina böner som förändrar handlingen i Guds eviga drama. Precis som Honis bön som räddade en hel generation så kan dina böner förändra historiens lopp.

Jag älskar historia och särskilt då en gren av historien som kallas kontrafaktisk teori. De kontrafaktiska teoretikerna ställer frågan *tänk om*. Ta till exempel om den amerikanska revolutionen hade slagit slint. Eller tänk om Hitler hade vunnit andra världskriget. Hur hade historien i så fall utvecklat sig? Hur skulle den alternativa verkligheten ha tett sig? Och

vilka är de viktiga fotnoter som skulle eller kunde ha förändrat historiens rubriker?

Att läsa den bibliska historien som en kontrafaktisk teoretiker är en intressant övning. Undret i Jeriko är ett fantastiskt exempel. Tänk om israeliterna på sjätte dagen hade slutat tåga runt staden. Svaret är självklart. De skulle ha förverkat undret alldeles innan det inträffade. Om de hade slutat tåga runt staden efter tolv varv så hade de tagit en massa steg förgäves. Liksom generationen före dem hade de slarvat bort löftet. Detsamma gäller oss.

Jag har redan konstaterat vårt främsta problem: de flesta av oss får inte det vi vill ha därför att vi inte riktigt vet vad vi vill. Och vårt problem nummer två är: *De flesta av oss får inte det vi vill ha för att vi slutar tåga runt vårt böneämne.*

Vi ger upp för lätt. Vi ger upp för tidigt. Vi slutar be alldeles innan undret skulle ha skett.

ATT BE OM NÅGOT RESPEKTIVE ATT BE SIG IGENOM

Vår generation behöver återupptäcka skillnaden mellan att *be om* något och att *be sig igenom*. Visst finns det omständigheter när det räcker med att be om något. Jag tror på korta bordsböner för att jag uppriktigt sagt tror på att äta maten medan den fortfarande är varm. Men det finns också situationer när vi måste klamra oss fast vid altarets horn och vägra släppa förrän Gud svarar. Precis som Honi vägrar vi lämna cirkeln förrän Gud handlar. Vi går in i förbön tills Gud griper in.

Att be sig igenom handlar helt och hållet om att vara konsekvent. Det handlar om att tåga runt Jeriko så många gånger att man blir yr i huvudet. Hon drev domaren till

vansinne med sina enträgna böner – precis som den envisa änkan i historien som Jesus berättade. Den som vill be sig igenom nöjer sig aldrig med ett nej. Cirkelmakare vet att det alltid är för tidigt att sluta be eftersom man aldrig vet när muren står i begrepp att falla. Vi är alltid på bara en böns avstånd från ett under.

Att be sig igenom handlar helt och hållet om intensitet. Det är inte kvantitativt, utan kvalitativt. Att rita böne-cirklar är inte en fråga om ord. Det handlar om magslitande jämmer och hjärtskärande tårar. När vi ber oss igenom får vi inte bara Gud att lyssna. Det berör vår himmelske Fars hjärta.

Nyligen var jag med på presidentens påskfrukost i Vita huset tillsammans med några hundra religiösa ledare från hela landet. Före frukosten bad en sjuttiosexårig afroamerikansk predikant en bön. Han hade varit aktiv i medborgarrättsrörelsen tillsammans med Martin Luther King. Jag kunde nästan inte höra vad han sa, men hans tro talade sitt tydliga språk. Han bad på ett övertygande sätt som den gör som känner Fadern. Det var som om orden var genomsyrade av Guds trofasthet. När han sagt amen vände jag mig till mina goda vänner, pastorerna Andy Stanley och Louie Giglio, och sa: "Det känns som om jag aldrig har bett förut." Det kändes som om han kände Gud på ett sätt jag inte gjorde, och det var en maning till mig att komma närmare Gud. Jag undrar just om det var så det kändes för lärjungarna när de bad Jesus lära dem be. Hans böner var av en helt annan kvalitet och upplevdes som helt äkta.

När föll du senast på ditt ansikte inför den Allsmäktige? När var senaste gången dina ben domnade för att du låg på knä inför Herren? När var senaste gången du hade en bönenatt?

Det finns högre höjder och djupare djup i bönen, och dit vill Herren föra oss. Han vill ta oss dit där vi aldrig förut varit.

Det finns nya dialekter av bönens språk. Det finns nya dimensioner. Men vill vi att Gud ska göra något nytt i vårt liv kan vi inte bara göra det gamla vanliga. Det kommer att kosta på, men är vi villiga att gå dit ska vi inse att vi inte offrat något alls. Det är ett vågspel, men är vi villiga att gå dit ska vi inse att vi inte riskerat något alls.

Gör uppoffringen.

Ta risken.

Rita cirkeln.

SISTA BYGGTOMTEN PÅ CAPITOL HILL

Ja, det kändes som ett anti-mirakel när biograferna på Union Station slog igen, men vår församling började leta efter tomtmark på Capitol Hill för att bygga ett allaktivitetshus med bland annat café, teaterscen och alla våra kontor på samma ställe med tanke på vår personal som vid den tidpunkten arbetade på olika adresser. Med ett utbudspris på 3,5 miljoner dollar per tusen kvadratmeter och brist på tomtmark på Capitol Hill undrade vi om vi var på jakt efter något som bara inte fanns. Efter grundligt letande hittade vi en tomt som passade våra behov, så vi kallade den för "den sista byggtomten på Capitol Hill". Den hade ett strategiskt och helt perfekt läge där områdena Capitol Hill, Navy Yard och Riverfront möts. På tomtens framsida löper den motorväg som är Washingtons viktigaste genomfartsled. Det skulle göra byggnaden oerhört iögonfallande och lättillgänglig.

Första gången jag satte min fot på den där tomten i hörnet av 8th Street och Virginia Avenue kändes det som att stå i

löfteslandet. I flera veckor gick jag runt kvarteret under tystnad likt krigarna som tågade runt Jeriko. Alldeles innan vi skulle lägga ett officiellt bud träffades församlingsstyrelsen och vår fastighetsmäklare för att göra en sista besiktning. Vi var eld och lågor och drömde om stora ting, men mindre än tjugo minuter senare grusades våra drömmar när mäklaren ringde och upplyste mig om att en fastighetshandlare hade skrivit under ett kontrakt på tomten *samtidigt som vi var där*.

Jag blev grymt besviken eftersom jag för min inre syn hade sett vår nya fastighet på just den tomten. Jag kände mig totalt förvirrad eftersom jag upplevde att Herren ville ha oss där. Men vi ska prisa Gud för besvikelser eftersom de tvingar oss ner på knä. Besvikelser är som en hjärtstartare. Om vi reagerar på rätt sätt kan besvikelser faktiskt ge oss en normal bönerytm igen och ge våra drömmar nytt liv.

Senare samma kväll böjde vi knä som familj. Ett av våra barn bad en enkel bön: "Gud, jag ber att den där marken ska bli använd till din ära." I det ögonblicket föll min tro in i rätt rytm igen. Jag upplevde i min ande att Gud skulle ge oss den där tomten. Jag trodde att den skulle bli vår därför att jag visste att den tillhörde Gud. Alltså tågade vi i tre månader under bön runt tomten. Jag tågade runt kvarteret precis som israeliterna tågade runt Jeriko. Jag böjde knä på tomtmarken. Jag lade händerna på den gamla glasfabrikens byggnad som hade stått där sedan 1963. Jag tog till och med av mig skorna, precis som Josua gjorde före slaget vid Jeriko eftersom jag upplevde att det var helig mark.

OTUR

Efter tre månaders projekteringstid bad den fastighets-exploatör som hade förstakontraktet om tio dagar extra för

att ordna finansieringen. Det verkade vara vår gyllene chans så vi erbjöd en depositionsavgift som inte var återbetalningsbar, och ägaren sa att han skulle ge oss kontraktet. Vi tänkte att Gud har svarat på våra böner, men vi hade inte tågat färdigt. Ett dygn senare ändrade sig ägaren och vi gick miste om kontraktet för andra gången.

I slutet av de tio dagarnas förlängning väntade jag ivrigt på besked från mäklaren. Jag hoppades att detta var tredje gången gillt. Jag fick sms:et en fredagskväll när vi som familj var på bio och såg *Karate Kid*. Jag tyckte om nyinspelningen av den gamla filmen, men sms:et förstörde kvällen. Han riktigt präntade in den dåliga nyheten: "Vi hade otur." Då gick en andeinspirerad tanke som en blixtnedslag genom min hjärna: Kanske hade vi otur, men bönen har vi kvar.

Trots att vi för tredje gången gått miste om kontraktet trodde jag ändå att Gud mot alla odds skulle ge oss vårt löftesland. Ibland tycks det som om tron går stick i stäv med verkligheten, men det beror på att vi håller fast vid en verklighet som är verkligare än den verklighet vi uppfattar med våra fem sinnen. Något fysiskt kontrakt hade vi inte, men via bönen hade vi ett andligt kontrakt. Och ett andligt kontrakt är mer bindande än ett skrivet.

Några dagar efter vår tredje besvikelse flög jag till Peru för att med min son Parker vandra Inkaleden till Machu Picchu. I fyra dagar hade vi ingen kontakt med civilisationen. När vi kom fram till Aguas Calientes, en liten stad vid foten av Anderna ringde jag till Lora från en telefonautomat. Säkert undrade folk varför en storräddad amerikan hoppade jämfota inne i en liten telefonhytt, men jag blev överväldigad av nyheterna Lora kom med: *Vi hade fått kontraktet!* Jag kunde inte tro mina öron, men samtidigt trodde jag. Vi bad oss igenom och Gud visade sin genomslagskraft.

Jag kunde inte hålla mig för skratt när jag tänkte på allt som hänt. Det var nästan som om Gud sa: *Nu håller vi Mark borta så att vi kan få den här affären avklarad.* Så här i efterhand tänker jag att Gud ville att jag skulle vara utomlands och omöjlig att nå för att det inte skulle råda minsta tvivel om vad det handlade om, nämligen ett Jerikomirakel.

ATT LOVPRISA SIG IGENOM

Nu backar vi bandet ett slag. Hur gick det här undret till? Tillbaka till böne-cirkeln.

Under projekteringsperioden när fastighetsexploatören hade förstakontraktet läste jag ännu en gång om undret i Jeriko och lade märke till något jag inte noterat förut. Under min personliga andakt studsade en fras från baksidan och rakt in i hjärtat på mig:

Portarna till Jeriko hölls stängda för israeliternas skull och ingen gick varken ut eller in. "Jag har överlämnat Jeriko med dess kung och alla soldater åt dig", sa Herren till Josua.

Lade du märke till verbets tidsform? Gud talar i *dåtid* inte i *framtid*. Han säger inte "Jag ska överlämna." Gud säger: "Jag har överlämnat." Detta innebär att slaget var vunnit innan det ens hade börjat. Gud hade redan gett dem staden. Allt de behövde göra var att tåga omkring den.

När jag läste berättelsen kändes det som om den helige Ande sa till min ande: "Sluta be och börja prisa mig för bönesvaret." Den sanna tron firar inte bara fullbordat faktum när undret redan skett. Den sanna tron firar innan undret sker

eftersom det redan skett. Vi vet ju att Gud ska handla enligt sitt löfte.

Detta kan låta hädiskt, men ibland behöver vi sluta be. Vi får sluta be Gud om att göra något och istället börja prisa honom för vad han redan gjort. Bön och lovprisning är båda uttryck för tro, men lovprisningen är en högre dimension av tro. När vi ber vill vi att Gud ska göra någonting i framtiden. Lovprisning är att tro att Gud redan har gjort det i förfluten tid.

Innan du avfärdar det här som framgångsteologi låt mig påminna om att Gud inte kan mutas eller utsättas för utpressning. Gud gör inte under för att tillfredsställa våra själviska nycker. Gud gör under av en enda anledning: för att förhålliga sitt namn. Det bara råkar vara så att vi blir förmånstagare.

TÅGA VIDARE RUNT JERIKO

Inte så länge efter att jag gjort den här upptäckten i min andakt berättade jag om "dåtid-principen" för vår församling. Vi slutade bokstavligt talat be att Gud skulle ge oss tomtmarken. Vi började lovprisa honom för den eftersom vi upplevde att Gud hade gett oss ett löfte. Veckan därpå fick jag e-post från ett par som hade fått samma sak uppenbarad för sig. I många år hade de bett att kvinnan skulle bli gravid. Så slutade de be och började prisa Gud eftersom de upplevde i sin ande att Gud hade lovat dem barn. Och när Gud ger ett löfte ska vi prisa honom för det. Så här stod det i e-postmeddelandet:

Det är precis vad Gud ledde oss att göra: sluta be och börja lovprisa honom för det han skulle komma att göra. Vi var sedan fem år ofrivilligt barnlösa, men Gud hade redan sagt att jag en vacker dag skulle bli mamma. Under tredje året

började jag prisa honom för de barn han skulle ge mig istället för att böna och be om barn. Idag har vi åtta underbara barn som Gud välsignat oss med – både biologiska och adopterade. Jag tvivlar inte det minsta på att det var för att jag började lovprisa honom. Det var ett verkligt tecken på att jag trodde att han skulle ge oss barn – och det gjorde han också.

Det finns stunder i livet när vi behöver sluta böna och be och börja lovprisa. Om Gud har lagt ner ett löfte i ditt hjärta så prisa honom för det. Du får fira det som om det redan skett. Du får sluta be om bönesvar eftersom Gud redan har svarat. Nämnas bör att även om Gud inte svarar så som du tänkt dig ska du ändå prisa honom. Det är sådana gånger det är svårt att prisa Gud, men det är också då som vår lovprisning är som renast och mest välbehaglig för Gud.

Alldeles efter att Gud gett mig den här uppenbarelsen gick jag till tomtmarken vi bett om, föll på knä och började lovprisa Gud för löftet han lagt ner i mitt hjärta. Tre gånger i rad gick vi miste om kontraktet, men vi fortsatte prisa Gud. Affären dog tre gånger, men uppståndelsen är den kristna trons grundpelare. Och det är inte något som vi bara firar på påskan. Uppståndelsen är något vi kan glädja oss över jämt och ständigt. Bönen har förmågan att väcka till liv döda drömmar och ge dem nytt liv – evigt liv.

Inte vet jag vilket löfte Gud har lagt på ditt hjärta. Inte vet jag vilken dröm du håller fast vid eller vilket under du troget väntar på, men jag vill bara uppmuntra dig att fortsätta tåga runt Jeriko.

Och be dig inte bara igenom. Lovprisa dig igenom.